

החברותא

בס"ד פרש"ק אחמ"ק ד אייר תשנ"ח

החברותא בטאון פנימי לחברים גלין מס 72

פנינים יקרים

וראה הכהן את הנגע... וראהו הכהן וכו'. (ויקרא יג ג) את הלשון הכפול וראה הכהן מסביר הרב מקוטנא זצ"ל לרמז כשבודקים את האדם אין לראותו רק בחסרונו במקום נגעו אלא צריך לראותו כולו גם במעלותיו... וזהו וראה הכהן את הנגע - ואח"כ - וראהו הכהן שיראהו כולו.

ואיש כי ימרט ראשו קרח הוא טהור הוא (שם יג, ט) חייב אדם להגיע לענוה ושפלות מתוך הסתכלות ברוממות השי"ת, אמנם גם המגיע לידי שפלות מתוך הכרת דלית ערך עצמו ואפסיותו גם הוא טהור הוא. וזהו ואיש כי ימרט ראשו - כי קרח הוא, קרח ממצוות וממעשים טובים גם הוא טהור הוא.

וראה הכהן... והנה לא הפך הנגע את עינו והנגע לא פשה טמא הוא (שם) הרב ז. מרגלית הסביר את הפסוק בדרך רמז ע"פ מה שאמרו חז"ל שאם נטהר הנגע מתהפך הנגע לענג. והנה האותיות נו"ן גימ"ל נשארות במקומן רק העי"ן נהפכת במילת "נגע" העי"ן בסוף ובמלת "ענג" העי"ן בראש. וזה וראה הכהן והנה לא הפך הנגע את עינו כלומר העין של נגע לא החליפה מקומה שלא הפכה מנגע לענג טמא הוא.

זאת תורת המצורע ביום טהרתו (שם יד ב) פרש"י מה תקנתו ויתרפא ישפיל עצמו. וצ"ב למה רמזה התורה תקנת רפואתו אחרי שכבר נתרפא מצרעתו - ביום טהרתו? אלא שכוונת התורה ללמד שהכנעה זו שהוא נכנע עכשיו מחמת נגעו תשאר בו לתמיד, אפילו אחר שנתרפא, וזו כוונת חז"ל (במנחות ה) זאת תהיה תורת המצורע - בהוויתה תהא פירוש שישאר תמיד בשפלות כמו שהוא עכשיו. (ע"פ שם משמאל)

כל ת"ח שאין בו דעת נבלה טובה הימנו תדע לך שמשא רבן של כל הנביאים לא נכנס אל אהל מועד עד שנקרא (מדר' ויקרא פ"א) מבואר מדברי המדרש כי דעת של קדושה היא לידע שאין לאדם שום צירוף וחיבור אל השי"ת ואפילו משרע"ה שהוא רבן של כל הנביאים עמד לו מן הצד ולא נכנס עד שנקרא, באשר משה היה בסוד הדעת, ודעת של קליפה היא א"כ מאותו הסוג אלא שעיי"ר מרפה את ידי עבדי ה' שמראה לו חסרונו וכמה הוא רחוק והרבה לפשוע עד שאין לו תקוה ואפילו ליאוש הנורא והגרוע מהכל... והעצה לעמוד נגד קליפה זו - עד שלא יעזוב שפלותו שיצייר בנפשו שמ"מ הוא בכלל ישראל ועדיין מצווה בכל המצוות ואף שאינו נרצה מצד הפרט מ"מ היא נרצה מצד הכלל. (שם משמאל פר' צו)

אך את זה לא תאכלו ממעלי הגרה וממפריסי הפרסה (ויקרא יא) סימן גורם ומכשיר לטומאה הוא לא רק הפה אלא גם הרגלים. רגלוהי דבר נש הן ערכות למעשיו הרעים הן המוליכות אותו לכל דבר רע לכל חברה רעה. וזה שאמר דוד המלך ע"ה: אשר לא הלך בעצת רשעים... ובתורתו יהגה יומם ולילה.

ויאמר משה אל אהרן קרב אל המזבח וכו' (ויקרא ט) פרש"י שהיה אהרן בוש וירא לגשת אמר לו משה למה את בוש לכך נבחרת. היינו בגלל זה שאתה ביישן וענוותן, שיש לך יראה ובושה מהשי"ת וחושב שאינך כדאי והגון - בשביל כך נבחרת, בגלל מידת תפארת זו נבחרת כי: זבחי אלקים רוח נשברה.

(דגל מחנה אפרים בשם הבעש"ט)

פר' תרומה אדר"ח אדר תשל"ד לונדון

הידיעה שלא נדע. - נשאר לו לאדם להתעצמם כל זמן אשר רוח באפו להיאבק על נטיות הטבע, ובכך הוא זוכה לחיים של דביקות והתקשרות עם בוראו שזאת כל תכליתו בעצם בריאתו.

ע"י המאבק על עצם מעצמיו חומרו העכור ומכשוליו בהעליות והירידות יזכה אולי להיות נשימה אחת של הרף עין אחד עם הביטול האמת להידבק ולהיכלל בחי החיים - וחי לעולם!.

בפרשת ימי מאבקו של האדם על חייו, משמש לו עוגן הצלה להינצל ממערבולת הזמן ההתפשטות ממציאות לבוש, טבעו, ובשתיים שהן אחת ימלט נפשו, הכרת ערך סכנתו התמידית והרצון ההישארות בה במשך כל ימי חייו, שהן היפך הגמור ממציאות הטבע המדמיון לו כי השלוח כפי ערך תפיסתו היא תכליתו שכל כולה מהתחבולות השנונות של יצרו. אין ניצולים מהסכנה אלא ע"י ההסכם השלם בלב על אמיתת מציאות זו וע"י המאבק עמה ועל-ידה יגיע למציאות ההתקשרות והדביקות בבוראו.

דרכו של המאבק - דוגמת אותו רב חובל שספינתו נקלעה בין גלים סוערים של ים זועף והאניה חושבה להישבר ולצלול תהומה ורק עוז לבו ועקשנותו כי רבה להחזיק מעמד ולא להפקירה לגלים הזידונים, חותר

חיים וברכה וכל טוב

למע"כ ידידי וחברי הנאמן

אחדשה"ט באה"ר וידידות כראוי.

מאז יצאתי את ארצנו הק' נפשי ומחשבותי נתונות אליך לכתוב לך אגרת שלומים, למען חזק ואמץ התקשרותנו הנפשית. כדי להיות תמיד יחד בדרך להגיע למציאות הביטול שהיא מציאות הנצח ולחיות עם מציאות זו בבחינת "בהמות הייתי עמך".

כשעלה במחשבתו וברצונו הפשוט לברוא האדם, חפץ הקב"ה להשרות שכינתו בתחתונים. תחתונים דייקא, במציאות המדרגה התחתונה יותר של דירה בתחתונים, וצמצם לו לנברא היגיעה והעבודה למצוא תמיד אפסותו בכח הבחירה אשר חננו הבורא יתברך מאז הציווי הראשון: "מכל עץ הגן אכל תאכל, ומעץ הדעת לא תאכל".

מתוך שלמות ההטבה של הבורא ברוך הוא שהוא הטוב הגמור והמטיב השלם שאין שלימות למעלה הימנו, החפץ בטובת נבראיו להשביע להם מטובו ולהעניק למבחר הברואים סגולת עליונים, שאין השגת האדם שולטת שם, משום שאינו מסוגל להשיג מה שלמעלה מהשגתו, ואף כל אחרי עבודתו ויגיעתו תישאר לפניו מציאות שלמעלה מהשגתו כי תכלית

ההודאה בדבר שנבעה מתוך ההכנעה הגמורה והאמיתית בבחינת יהודה שהודה ולא בוש וזכה לדוד המלך ע"ה של הבחינה "וחטאתי נגדי תמיד" ופשעי אני אדע.

כל זמן שעדיין לא נתבררה לו לאדם היטב יסוד טבעו ושבעל כרחו הוא חי עמו כל הימים בגזירות בוראו שהעניק לו גם את הכח והכלי מלחמה בהם יוכל לו ויהפכו מאויב לאוהב אשר על-ידו דייקא יגיע לנצחיותו, וכל זמן שהאדם לא ישים על לבו להאמין אמונה שלימה ואמיתית שבידו לנצח בהכריחו את הקדושה לעזרו להכות את אויבו בנפש - עדיין תוחלתו ~~מפני~~ והלאה - וכי על זאת גופא הפך להיות המאבק הנורא להאמין באמונה חזקה שהנה ע"י האמונה שהיא ראש הסבל ינצח סוף סוף את המלחמה וכל הנצחון הוא שאינו מניח אף לרגע כלי זיינו מידו. וידיו עושות אמונה בחפצו העז להתעקש להיות מופקר מהכל ומופקר ובטל לכל לרצון בוראו החפץ בטובת השלימות של נבראיו וצמצם עצמו בו כדי שיהיה מוכשר לקבל שפעת אור תענוג האמיתי שלמעלה מהשגת אנוש ע"י עוצם מלחמתו של כפי השגת ידו של עד כמה שיד אדם מגעת, והרי כמה טובה כפולה ומכופלת למקום עלינו שמצד עבודתנו עובד האדם רק במדה שנתצמצמה לו של השגתו כפי ערכו, ואפילו תהיה קשה עד שנוכל לשער - והוא מקבל תמורתה אוצר יקרת סגולת עליונים סגולת עולמים של התקשרות וחיות הנצח באותה הבחינה שהקב"ה מטייל בגן עדן ואין מזדעזעים ממנו. האדם מקריב

בכל כוחו להגיע לחוף מבטחים. ובכל אותן שעות של הסערה הגדולה אינו חושב רק על מציאות הסכנה ועושה הכל במסירות נפשו שסימני יאוש לא יחדרו ללבו. ועם קרש אחד מקרשי הספינה הוא מצליח להגיע לחוף ונשאר בחיים וכולם מהללים ומשבחים עוז רוחו ואומץ לבו וכל נוסעי האניה מכירים לדעת להכיר תודה למצילם ולמושיעם. כך גם האדם כל אחד לפי דרגתו ולפי מעשיו יכול לשמש עוגן הצלה לרבים ע"י התפשטות חלקי נפשו להאיר באור נשמתם ע"י עוצם מאבקו ורוח גבורתו לא לתת ליאוש המכרסם בלבם תמיד להאבידו מן העולם יחד עם כל אלה אשר חשבו וקיוו שעל ידו יוכלו למצוא מנוחה לסערת נפשם בבקשם יחד מקור חיותם בכל אותו הזמן אשר החושך יכסה ארץ והתוהו והישימון מנת חלקם בבחינת ערטילאין ומבקשים הנתיב האמת להגיע לחוף המבטחים של האמונה הפשוטה לחיות רק את התינוקיות של כגמול עלי אמו - כגמול עלי נפשי!.

כי מנגדו של האדם - שליח מעלה - עושה שליחותו באמונה ומצוי תמיד אצל האדם להכשילו בכל אשר יוכל לו במחשבה ודמיונות שוא, או בנסיבות כאב וכשלון רבתי ולאחר מכן מייאשו וסוטר לו על פניו ומחשיך לו כל עולמו עד שאינו מסוגל להשיב מלחמה שערה. כי כפי גודל רוחו של אדם, כך גדול לעומתו יסוד טבעו המושכו אליו כדי שיהפך לשליטו הבלעדי כי באמונה עושה מלאכתו וכל תפקידו שנלמד ממנו חובתנו וחובת מלחמתנו ע"י

לפניו חיי שעה וזוכה במ חיי עולם - הוא מסר חומר עכור בלה ונאבד והוא מקבל דבר שקיים לנצח ולעולמי עד.

ואלו בני אדם הערומים בדעת ומשימים עצמם כבהמה זכו וקמה האומה הישראלית וקבלת התורה שכל פרשת יסודה וגלגוליה משך כל הגלות להגיע למצב של לפני החטא ע"י עבודת האנוש ובמסירות נפשם לנצח את טענת בראי מעלה "מה אנוש" ע"י הבחינה של מה לשמש קונם, להגיע לתכלית עומק כוונת הבריאה שעלה במחשבתו יתברך לברוא העולם בדיו, ואשרי מי שזוכה להגיע עם עבודתו לכך שאין זיכוד לכך אלא ע"י ביטול, וכל העולם כולו כדאי הוא לו אם יזכה ולו אפילו רק בנשימה אחת של הרף עין של משך כל ימי חייו ותזרח עליו ממילא רוחו של משיח ושעל-ידו יזרח אורו של משיח הכלל ולהיגאל גאולת עולמים.

שמחתי לרשום אלו הדברים ע"י חברנו ולשלוח אליך בידו הנאמנה לאות אהבה ואגרת שלומים אשר בכל לבו ונפשו מבקש שלומך ובריאותך ונחת רוח לך ולמשפחתך אשר כל תקותי שאגרתי זו תמצאך.

בשלימות טובת הבריאות ורוח טובה.
כדי דברי ידיך וחברך האוהבך בלב ונפש ברוח כבוד ויקר

כשעולין ללכת בדרכי אמונה נתקפים ההולכים בהם במאבקים ומכשולים רבים מאד בהבחנה של "לכתך אחרי במדבר - בארץ לא זרועה" ושם הפחדים והכאבים חזקים מאד ובלתי ישוערו. וכשנפגשים שם עוד חבר אחד אשר גם לו מזדמנים כל אותם מכשולים ומוקשי דרך - הרי מה טוב ומה נעים שבתם ולכתם יחד לחזק איש את רעהו וכל מדבר על לב חברו, והחבר הזה אינו יכול להיות אליו בהבחינה של חבר ורע שרק האהבה הבלתי תלויה שרויה ביניהן, כי דרך האמונה שזכרנו כל טבעה היא פשוטה כל כך ששום דבר אינה יכולה להיות תלויה בה ואינה סובלת אפילו נימא אחת שאינה פשוטה כרצון הפשוט של הבורא. והדרך הזו הולכת ונסללת לו לאדם תוך כדי הליכתו וצעידתו בה ויוצר אותם בכך והופכת להיות כבושה לרבים כמו כל אותם הדרכים שכל הצדיקים האמיתיים כבשוה לפנינו לזרעם אחריהם עד היום הזה מאבות אבותינו אברהם יצחק ויעקב משה רבנו ודוד המלך ע"ה וכל התנאים והאמוראים שע"י מסירות נפשם והפקריותם בבחינת בהמות הייתי עמך

שהשמחה במעונם

מורנו הרא"ש שליט"א להולדת הנין
הר"ר משה הרשטיק הי"ו להולדת הנכד
הר"ר צבי עמית ומשפ' להולדת הבן
הר"ר מנחם יוחנן טיטלבוים ומשפ' להולדת הבן
הר"ר שמעון שניצר ומשפ' להולדת הבן
הר"ר יהושע קרליץ ומשפ' להולדת הבת
הר"ר יעקב עמית ומשפ' להולדת הנכדים
הר"ר יעקב קרליץ ומשפ' להולדת הנכדה

